

 FLOCKEN

Ensamväg

SARA DALENGREN

UPPER ROOM FÖRLAG

ENSAMVARG
Del 1 i Flockenserien
© Sara Dalengren, 2016
Utgiven av UPPER ROOM FÖRLAG
<http://upperroomforlag.se>
Tryckt av Print Group, Szczecin, Polen, 2016
via Handelsagentur Booksfactory.se

ISBN 978-91-88231-09-3

6

Prolog

Det svaga mänskenet letade sig ned genom de höga granarna och lyste upp gläntan framför henne. En lätt dimma vilade mellan träden och nattluften var kall, men kylan besvärade henne inte. Inte på samma sätt som den skulle ha besvärat en människa.

Anja tog ett djupt andetag och kände hur doften av skog blandades med den av blod och svett, men tyngst var den fräna doften av rädsla. Doften, som annars eggade hennes inre rovdjur, fick henne i natt att må illa.

Skogen var ovanligt tyst. Allt som hördes var spadtagen från mannen som grävde sin egen grav.

Hade hon anat att det här var sättet att stiga i aktning hos Alfa, skulle hon aldrig ha bett om chansen att få visa sig värdig, visa att hon hade högre ambitioner inom flocken än den som ett avelsdjur. Hon hade vetat att hon på något sätt skulle testas, men att utföra en avrättning ...

Anja svalde. Åsynen av mannen framför fick hennes mage att åter göra uppror. Svetten glänste på hans bara kropp, rann i små rännilar nedför hans rygg och förde med sig en blandning av gammalt blod och smuts. Under hans sargade skinn kämpade krampande muskler för varje nytt tag med spaden.

Han var svag. Hade han varit vid sin fulla styrka hade graven

redan varit färdigställd. Anja undrade om de hade varit extra hårda mot honom under hans tid i fångenskap för att underlätta hennes uppdrag och om så var fallet, borde hon vara tacksam eller förolämpad?

Hon var stark. Väl värd en plats i den absoluta toppen när hon svor sin trohet till flocken och tog sin plats i hierarkin. Dagen det skulle ske, tioårsdagen för hennes första förvandling från människa till varg, låg ännu ett drygt år in i framtiden. Att hon redan blivit utvald till det här uppdraget bådade gott. Det visade att flockens ledare hade förtroende för henne, så väl som förhoppningar. Hon skulle stiga i graderna, men hon kunde inte förmå sig till att känna stolthet, inte nu när verkligheten kommit ikapp henne.

Flocken hade strikta regler och att bryta mot dem fick allvarliga konsekvenser. Just hur allvarliga hade hon aldrig reflekterat över. Mannen framför henne måste ha gjort sig skyldig till något fruktansvärt. Hon såg hur han sneglade upp mot henne. Han borde veta bättre än att bedjande söka hennes blick, men han var väl desperat nu som hans tid höll på att rinna ut.

Anja gick fram och inspekterade gropen. Bara lite till, sedan hade hon inte någon anledning att dra ut på det längre. Hon tecknade åt honom att fortsätta gräva, rädd att hennes röst skulle avslöja henne. Att den skulle visa att hon inte var så säker, så oberörd, som hon utgav sig för att vara.

Hon backade några steg och lät handen glida ned i jackfickan för att känna den svala metallen mot sin hand. Fingrarna greppade runt kolven på pistolen. Snart skulle allt vara över. Allt hon behövde göra var att sätta en kula i hans huvud eller hans hjärta. En sådan skada skulle med all säkerhet döda honom, även om skepnadsskiftare hade förmågan att till viss del hela sig själva när de skiftade form.

Ångesten växte sig starkare. Det var inte skottet i sig som oroade henne. Hon hade ingen anledning att tvivla på sin egen träffsäkerhet. Hon hade dödat förut, både som människa och som varg, men hon hade aldrig förut dödat en annan skiftare, en jämlike.

Ett lågt ylande hördes i fjärran. Det började bli bråttom.

”Det räcker nu.” Anja tog ett steg närmare mannen som stod i botten av gropen. Hon försökte minnas hans namn, men kunde inte. Allt hon kom ihåg var hans plats på botten av deras strikta hierarki och kanske var det allt som spelade någon roll. Han slängde upp spaden på marken och tittade upp mot henne. Den här gången kunde hon inte hejda sig utan mötte hans blick.

Anja lyfte pistolen.

Lukten av rädsla, av skräck, svepte mot henne och hon höll andan för att inte kräkas. Han var rädd. Han ville inte dö. Ändå bad han inte för sitt liv. Han visste att det inte var någon idé. Istället slog han ned blicken, hukade sig nästan och visade sin underkastelse, trots att hon officiellt sett inte hade någon plats i rangordningen än. Hon stirrade på hans bröst. Några centimeter åt ena eller andra hållet och han skulle kunna överleva skottet.

Anja siktade och kramade avtryckaren. Den dova smällen ekade genom skogen.

Skottet träffade honom i axeln och han grimaserade av smärta. Blodet rann nedför hans arm och droppade ned i den mörka jorden under honom. Hon hade fattat beslutet sekunden innan hon tryckte av, men det var först nu som det gick upp för henne vad hon hade gjort.

”Vad väntar du på?” Hon morrade åt honom, där han fortfarande stod kvar och tittade ned i marken. ”De andra är snart här.”

Han såg förvånat upp och bara sekunder senare hoppade en grå varg smidigt upp ur gropen och försvann in mellan träden. Han tog samma väg som de tillsammans hade kommit in i gläntan bara några timmar tidigare. Kanske skulle det dölja det faktum att han tagit sig levande därifrån.

Anja tog ytterligare ett steg närmare gropen och vädrade. Då mindes hon.

Jonathan. Han hette Jonathan.

Doften av blod slog emot henne, men skulle den vara tillräckligt stark för att övertyga de andra om att hon fullföljt sitt uppdrag? Hon stoppade ned pistolen i jackfickan, tog upp spaden och började fylla gropen.

När hon plattade till den sista jorden kände hon en välbekant doft i den kyliga nattvinden. Alfa, hennes bror, skulle snart vara här.

I

Miriam Skoglund stängde igen den bärbara datorn med en smäll. Hur var det meningen att hon skulle kunna koncentrera sig när hon visste att hennes ex just nu var inne på sin sjätte dag av sol och paraplydrinkar vid poolen?

Inte nog med det. Han befann sig på ett hotell som hon valt ut och på en tropisk paradiso hon drömt om i årtal.

Miriam hade aldrig tidigare haft ett tillräckligt långt förhållande för att det skulle hinna resultera i en kärlekssemester och hon borde anat att det inte skulle fungera den här gången heller. Bengt hade så klart passat på att åka ändå. Resan var ju redan betald och hennes biljett hade hans mor övertagit. Miriam hade inte ens blivit förvånad när hon fick höra det. Hon hade under hela deras korta tid tillsammans misstänkt att Bengts förhållande till sin mamma inte var fullt så hälsosamt som han ville ge sken av. Han hade trots allt flyttat direkt från moderns lägenhet och hem till henne. Bara en sådan sak.

Det var bara att inse att när det kom till förhållanden och pojkvänner, så hade hon svårt att hitta rätt och hon betraktade det som något av en yrkesskada. Miriam var författare och en långt mer framgångsrik sådan än vad Bengt någonsin hade fått veta, men det var också fördelen med att skriva under pseudonym. Hennes senaste roman hade gått direkt upp på

nätbokhandlarnas topplistor, ett starkt tecken på att hon inte var den enda som uppskattade blodiga thrillers, ju mer makabra desto bättre.

Nej, många delade hennes smak. Bengt var en av dem och det var faktiskt så de hade träffats från första början. De hade fått kontakt på ett skivforum, där hon varit medlem i många år. Ändå hade det till slut varit Miriams intresse för bestialiska mord och bisarra sexuella läggningar som drivit dem isär, eller rättare sagt, den synopsis på hennes senaste manus, som Bengts mamma snubblat över då hon för några veckor sedan varit på besök.

Bengt hade flyttat ut samma eftermiddag.

Tänkarna på hennes senaste ex tillsammans med raden av tidigare manliga besvikelser fick ilskan att bubbla upp och skrivlusten att återvända. Eller var det kanske lusten att mörda någon? I hennes fall innebar det ofta samma sak.

Innan hon hann fälla upp locket på datorn avbröts hon av en ljudlig knackning på ytterdörren. Miriam böjde sig fram och tittade ut genom fönstret, mot vilket skrivbordet var placerat. Ute på verandan stod hennes hyresvärdar och närmaste grannar iklädda stövlar och matchande blåställ.

Torsten och Gunilla var båda i övre medelåldern och tillsammans ägde de lantbruket till vilket den lilla rödmålade stugan hon bodde i tillhörde.

”Vi kom för att titta till fåren och tänkte bara passa på att säga hej.” Gunilla spejade bort mot mot fårhagen.

För att inte skogen helt skulle ta över den öppna mark som fanns runt huset betade ett fåtal får i utkanten av Miriams trädgård. Miriam älskade fåren, hon hade till och med gett dem namn, men det hade hon så klart inte avslöjat för sina grannar.

Hon tyckte sig se något oroligt i Gunillas strama ansikte medan hon iakttog djuren och i nästa stund föll Miriams

blick på geväret Torsten höll i handen.

”Vad ska du med geväret till?” Miriam blev genast orolig och hennes blick växlade snabbt mellan hagen och Torsten. Var det något utav fåren som inte mädde bra? Var det fråga om en nödslakt?

Men Torsten bara log mot henne. ”Vi är inte här för att skjuta fåren om det är det du är orolig för.”

Miriam skrattade. Det lät tillgjort, men hon tänkte inte erkänna att hennes hyresvärd slagit huvudet rakt på spiken. Torsten arbetade med djur, men var ändå inte någon hon skulle kalla för en djurvän. Det gick kanske inte att vara för blödig när ens inkomst var beroende av djuruppfödning.

”Inte alls, varför skulle jag tro det?” Hennes skratt ebbade ut och det blev tyst. Torsten sträckte fram geväret och Miriam tog tveksamt emot det.

Det var inte första gången hon höll i ett vapen, långt ifrån. Hennes förkärlek för noggrann research hade för ett par år sedan fått henne att ta lektioner i skytte och inte bara det, Miriam hade studerat allt möjligt och senast var det balsamering hon snöat in på. Synd bara att hennes kunskaper aldrig skulle komma till praktiskt användning. Däremot gjorde de sig onekligen bra i händerna på hennes senast publicerade seriemördare som gillade att ha sina unga offer välbevarade och nära till hands.

”Vi är oroliga för fåren.” Gunilla tittade allvarligt på henne och Miriam slog bort tankarna på den skräckinjagande samlingen av mänskliga dockor, som till och med hade fått hennes redaktör att reagera. ”Min syster blev av med både får och lamm under natten. De tror att det var en varg. Hon bor visserligen flera mil härifrån, men rör den sig söderut kan den komma här förbi.”

”Varg? Här på Hökensås?”

Var det något urbergsplatån var känd för så var det sin omväxlande natur, sina sjöar och sina klara tjärnar. Det var en plats som många förknippade med avkoppling, inte minst Miriam själv, eller möjligen sportfiske – men inte med blodtörstiga rovdjur.

Torsten spottade i marken sedan fnyste han. ”Jojo, nu planterar de ut varg lite varstans ska du veta. Snart kommer det krylla av dem i de västgötska skogarna.”

Miriam påminde sig själv att andas genom munnen när den söta och kvalmiga doften av snus slog emot henne. Att Torsten inte var mycket för vargar kom inte som någon nyhet direkt. Miriam hade ofta hört honom beklaga sig över den heta vargdebatten. Enligt honom var en bra varg en död varg, och så var det med den saken.

”Vi tänkte bara att det vore bra om du hade ett gevär uti fall att, vi ser ju inte ens fåren från vårt hus. Och om nu vargen skulle vara i närheten är det bara bra om du är förberedd.”

”Menar ni att jag ska skjuta den?” Miriam spärrade upp ögonen i ett försök att se skärrad ut. ”Jag som aldrig ens hållit i ett gevär förut.” Hon lade huvudet på sned och log oskyldigt när lögnen passerade hennes läppar.

Gunilla skruvade på sig, men Torsten tog ett steg närmare Miriam och klappade henne lugnande på axeln. ”Du behöver inte skjuta vargen, men skulle du se honom kan du väl bränna av ett varningsskott. Det kanske räcker för att skrämman bort honom.”

Miriam tittade mot fåren som betade bara ett tjugotal meter bort. Även om hon i grunden var emot vargjakt ville hon inte heller se Maj, Hulda eller Evy i käftarna på en av dem.

Hon nickade och tog avsked av sina grannar. Miriam stängde dörren och tittade sedan ned på geväret i sina armar. Var skulle hon göra av det så länge? Det kändes då rakt inte

bra att ha det liggande framme. Skjutvapen gjorde henne nervös, även om hon visste hur man skulle hantera dem.

Å andra sidan kanske det kunde komma till användning om Bengt vågade sig tillbaka. Inte för att hon tänkte skjuta honom, bara skrämmas lite, tänkte Miriam och ställde in geväret i förrådet i hallen. Hans mamma hade ändå redan tutat i honom att hon var galen. Kanske var det dags att hon började leva upp till den bilden?

Hon visste att det var så det hade gått till, men när hon först hade frågat Bengt, hade han inte velat ge någon anledning till deras uppbrott. Miriam hade pressat honom och då hade han antytt att det fanns en annan kvinna med i bilden, dock inte hans mamma. Bara det faktum att han känt sig tvungen att nämna henne visade återigen att något inte stod rätt till i deras relation.

En annan kvinna ...

Miriam hade skrattat honom rakt i ansiktet. Bengt var över fyrtio, mager och blek. Det blev väl lätt så när man mest satt inne och kollade på skräckfilm, läste böcker på samma blodiga tema eller googlade kända seriemördare.

Egentligen var han skrämmande lik Miriam själv och det var det som först hade fått henne intresserad av honom, trots att han var femton år äldre och fortfarande bodde hemma hos sin mamma.

Men när hon till slut fått ur Bengt sanningen hade det inte längre varit frågan om någon artig bortförklaring som; *det är inte du – det är jag*. Nej, Bengt hade varit helt på det klara med att det var henne det var fel på. Han kände sig inte längre trygg i hennes sällskap, något som hans mamma också höll med om. En sund kvinna skulle aldrig ägna så mycket tankar åt mord, tortyr och andra hemskheter. Det var helt enkelt inte normalt, det var sjukt.

Anklagelserna hade fått hennes blod att koka och fick det fortfarande. Hon hade skrikit åt honom att omedelbart lämna hennes hus och aldrig komma tillbaka, för då skulle hon minsann visa honom exakt hur sjuk hon kunde vara.

Och nu, tack vare geväret, kunde hon göra just det.

Men som författare hade hon också andra sätt att hämnas.

Dagarna efter deras uppbrott hade hon ägnat all ledig tid åt att låta en av karaktärerna i hennes senaste manus förvandlas till en kopia av Bengt. Bara för att sedan se till att han gick en mycket plågsam och utdragen död till mötes i händerna på hennes senaste psykopat.

Miriam hoppades att Bengt skulle känna igen sig när han läste boken. För läsa den, det skulle han. Han trodde kanske att de hade en gemensam favoritförfattare, men hon skulle bra gärna vilja se avundsjukan i hans ögon, när han insåg att det var hon som var just den författaren.

Det var fortfarande mörkt när Miriam väcktes av mobiltelefonen. Nyvaken kisade hon mot den lysande skärmen.

Bengt. Vad sjutton ville han?

Inte hade han ägnat en tanke åt tidsskillnaden heller. Hon lät telefonen ringa medan hon funderade på om hon skulle svara eller bara trycka bort samtalet. Hon hade inget att säga honom, men det kunde å andra sidan vara hans mamma som ringde och berättade att Bengt attackerats av en haj, blivit rånmördad eller fått någon obotlig tropisk sjukdom och det ville hon förstås inte missa.

”Hallå?”

Först hördes inte mycket mer än ett mummel. Miriam förde sitt minst sagt burriga hårsvall bakom örat och därefter hörde hon klart och tydligt Bengts nasala röst i örat.

”*Miriam, är det du?*”

”Ja, det är jag. Vad vill du?” Hennes humör dalade så fort hon insåg att han fortfarande levde och verkade ha hälsan. Dessutom kunde hon nästan svära på att hon hörde havets rullande vågor i bakgrunden.

”*Vi har det underbart, tack för att du frågar.*” Han lät irriterad. Kanske hade inte resan blivit den avkoppling han hoppats på. Men om han trodde att hon skulle sitta och lyssna till hur han beklagade sig över sin överbeskyddande mamma, kände han henne inte särskilt väl.

”Bengt, kom till saken, annars lägger jag på.”

”*Mamma och jag flyger hem i övermorgon och när vi kommit hem kan det hända att jag tittar förbi och hämtar resten av mina grejor.*”

”Jaha. Var det allt?” När han inte genast svarade, tryckte hon bort samtalet. Hon förstod inte varför han hade behövt ringa henne nu för att tala om det, om det inte var så att han medvetet försökt störa hennes sömn eller göra henne avundsjuk.

Miriam funderade. Det stod kanske fortfarande en kartong i hallförrådet med lite skräp som han lämnat efter sig. Synd att hon inte kommit på det tidigare, då kunde hon ha gjort ett litet bål och eldat upp skiten. Men det kanske inte var för sent än?

Hon tänkte på geväret som också fanns i förrådet och därefter dröjde det inte länge förrän hon var tvungen att smyga ut till köket och speja ut mot fårhagen. Bara för säkerhets skull.

Dimman hade sänkt sig över hagen, men hon kunde ändå urskilja de tre fåren. De levde och ingen varg syntes till. Hon tvivlade starkt på att någon skulle dyka upp heller. Ändå fick hon svårt att komma till ro och somna om.

Men det skyllde hon helt och hållet på Bengt och inte på någon varg.

När Miriam vaknade nästa morgon var det med ett värkande huvud. Hon tog på sig morgonrocken och gick in till badrummet för att hämta en värktablett och ta en snabb dusch.

Hon skulle inte låta huvudvärken stoppa henne från att ta tag i sitt nya manus. Inte nu när det började dra ihop sig, inte bara för hennes sadistiske seriemördare, utan även för hans nemesis.

Hon åt frukost och från sitt köksfönster såg hon fåren som betade stillsamt i sin hage under en klarblå himmel. Vädret var underbart, men av gårdagens väderleksrapport att döma skulle ett stort regnoväder dra in redan samma eftermiddag. Skulle hon få någon frisk luft under dagen var det bäst att hon passade på redan nu.

När hon en stund senare svalde det sista innehållet ur sin tekopp var huvudvärken borta. Det enda som fattades nu var en morgonpromenad och sedan skulle hon utan problem orka ta tag i dagens sysslor. I gräset glimmade fortfarande daggen och hon drog en varm stickad tröja över huvudet innan hon trädde fötterna i stövlarna som stod vid dörren i farstun. När Miriam klev ut genom bakdörren slog den friska och kyliga luften emot henne. Inifrån hade det sett ut som en varm sommardag, men i luften var det fortfarande vår och det skulle dröja länge innan sommarvärmen var här.

Hon rundade fårens hage och fortsatte in i skogen. Stigen hon följde hade hon vandrat på många gånger förr, ändå kom lite av nattens oro tillbaka ju längre in i skogen hon kom. Miriam kom att tänka på geväret där hemma. Borde hon ha tagit med det?

Hon stannade och såg sig omkring. Hon hade inget att vara rädd för. Det var väl vargar som var rädda för människor? Fanns det mot all förmodan en varg i närheten skulle den ge sig av så fort den hörde henne.

Miriam fortsatte framåt samtidigt som hon nynnade på en sång hon hört på radion samma morgon. Hon slappnade av. Ingen varg, även en inbillad sådan, skulle få förstöra hennes skogspromenader.

Efter en stund tittade hon på klockan. Hon hade promenerat i närmare en halvtimme och det började bli dags att gå tillbaka om hon skulle få något vettigt gjort under förmiddagen. Ändå kände hon sig inte riktigt redo att gå hem. Miriam fick syn på ett omkullvält träd några meter längre fram. Hon gick fram och slog sig ned på stammen.

Miriam tog ett djupt andetag och njöt av lugnet, även om det var stunder som den här som hon önskade att hon hade någon att dela sitt liv med, eller i alla fall sina promenader.

Sanningen var att hon hade levt ett ganska ensamt liv, med eller utan Bengt. Fast det hade å andra sidan haft sina fördelar. Hon kunde helhjärtat ägna sig åt sitt skrivande och gå helt upp i sitt arbete utan att någon klagade. Dessutom trivdes hon på landet, mitt ute i ingenstans. I grund och botten var hon något av en ensamvarg och hade alltid varit, men det hindrade inte Miriam från att fantisera om att träffa någon som verkligen förstod sig på henne. Någon som älskade henne och accepterade henne för den hon var, men var skulle hon träffa en sådan människa?

Eftersom hon skrev sina böcker under en manlig pseudonym och aldrig medverkade på mässor och boksigneringar levde hon ett anonymt liv, trots sitt författarskap. Nu för tiden kunde man visserligen hitta en partner utan att behöva gå utanför dörren. Det var bara att logga in på någon av alla de dejtingtjänster som fanns på nätet och sedan kunde jakten börja. Nog för att hon tänkt tanken och stundtals även lockats av den, men det kändes helt enkelt inte som hennes stil längre. Hon hade lärt känna Bengt på nätet, liksom flera av hennes

tidigare, men ack så kortvariga pojkvänner. Nästa gång hon träffade någon skulle hon göra det ansikte mot ansikte.

Som läget såg ut nu skulle han behöva jobba på den lokala ICA-butiken, tänkte Miriam och log för sig själv. Därmed inte sagt att hon hade gett upp hoppet om att hitta en själsfrände. Varför skulle hon? Hon var bara tjugoåtta.

Kanske skulle hennes liv se annorlunda ut längre fram, om hon en dag vågade kliva fram ur skuggan från pseudonymen hon gömde sig bakom och ta plats i rampljuset. Hennes förläggare hade ofta föreslagit detsamma, men Miriam behövde pseudonymens trygghet för att kunna skriva och ärligt talat så var hon rädd för vad hennes läsare skulle tycka när de fick reda på att personen bakom namnet Martin Skog inte var den mytomspunne machoman de väntat sig, utan en ung kvinna.

Hon reste sig upp för att påbörja promenaden hem till stugan när hon slogs av hur tyst skogen var. Inte ens fåglarna kvittrade längre.

Ljudet av en gren som knäcktes alldeles i närheten fick henne att rycka till. Miriam tittade sig omkring. Hennes hjärta bultade allt snabbare.

Känslan av att vara iakttagen fick henne att rysa till och blicken fastnade på ett stort buskage några meter längre bort. Helst av allt ville hon lägga benen på ryggen och skynda sig hem så fort som möjligt, men hennes egen stolthet hindrade henne. Martin Skog – *King of death*, skrämde av en trasig pinne. Vad skulle hennes fans säga?

Miriam hade vandrat på de här stigarna under flera års tid. Ljudet av en knäckt gren var inget att bli nervös över. Skogen bestod till största delen av just grenar och hon var säker på att de knäcktes titt som tätt, vare sig hon var där för att höra det eller ej. En vindpust var kanske allt som krävdes eller en liten hare.

Miriam tog ett lugnande andetag innan hon vände sig om och började gå hemåt.

Det kunde ha varit ett rådjur också, tänkte hon, eller kanske till och med en älg.

Eller en varg.

Hon ökade takten något. Hon kunde inte släppa känslan av att vara iakttagen.

2

Jonathan hade inget val.

Vägen som han och Anja hade tagit genom skogen ledde söderut och det var i den riktningen han påbörjade sin flykt. Helst hade han velat springa norrut så fort som möjligt och lämna de värmländska skogarna bakom sig, men han fick inte riskera att lämna spår efter sig. Spår som kunde väcka misstankar. Flocken var tvungen att tro att hans avrättning hade ägt rum, annars skulle han aldrig bli fri från dem.

Han sprang för sitt liv, så fort hans trötta och sårade kropp tillät. Skepnadsskiftet hade slutit hans sår, men för att kroppen skulle läka krävdes otroliga mängder energi i form av både föda och vila. Inga av vilka han hade tid för nu. Hans högsta prioritet var att ta sig ut ur flockens revir.

Smärtan pulserade genom hans kropp för varje steg han tog, men han kunde inte sakta ned. Vågade inte. Inte när hans liv stod på spel, ett liv han för bara några timmar sedan hade trott var över.

Varför hade Anja skonat honom?

Timmarna i gläntan var de enda han hade spenderat ensam tillsammans med henne. Beslutsamheten i hennes ögon hade varit så stark att han inte ens vågat be för sitt liv. Anja hade varit där för att utföra ett uppdrag, inget annat. Därför

hade han först inte förstått vad som hänt när skottet träffat honom i den vänstra axeln. Han hade räknat med ett snabbt och smärtfritt slut, att hans lidande äntligen skulle varit över. Istället hade han chockats av den brinnande smärtan i axeln.

Jonathan lämnade flockens revir bakom sig i samma stund som mörkret gav vika för gryningen och han anade solens första strålar över horisonten. Ändå saktade han inte ned. I skogens skydd fortsatte han tills hans kropp skrek av smärta och utmattning.

Han tillät sig att vila några timmar under dagen, dold av buskar och snår, i väntan på mörkret. Under sin sista medvetna tanke återvände han till Anja.

Det fanns en anledning till att André hade valt ut henne till att verkställa hans dödsdom. Det var inte bara på grund av deras släktskap och tilliten emellan dem. Jonathan hade vid flertalet tillfällen hört André skryta om sin lillasysters pricksäkerhet och Jonathan var osäker på om ens André kunde skjuta bättre under press. Anja var ung, men lika dödlig oavsett form. Alltså måste hon medvetet ha träffat hans axel.

Först hade han undrat om det hela bara varit del av en sadistisk lek, ett sätt att plåga honom ytterligare. Sedan hade han hört hennes röst.

Vad väntar du på? De andra är snart här.

Han hade skiftat omedelbart.

Jonathan sov oroligt. Plågad av minnen från timmarna, dagarna och veckorna som hade lett fram till natten i skogen. Han vaknade utan att känna sig utvilad och frågan som så ofta hade upptagit hans tankar återvände.

Varför hade just han varit tvungen att dö?

När han uppfattade de avlägsna motorljuden från E18 svängde han österut. Han följde vägen på avstånd innan han

i skydd av mörkret korsade motorvägen och fortsatte söderut, ned mot den värmländska landskapsgränsen.

I Västergötland och senare även i Småland, skulle det finnas tillräckligt med skog för att hålla honom gömd och mätt medan han läkte och bidade sin tid.

Gryningen var inte långt borta när han upptäckte lukten från en flock med får i närheten. Han fortsatte långsamt framåt och plötsligt stod de bara där, inhägnade och väntade.

Han var för trött, för svag för att kunna stå emot.

Jonathan hade aldrig ätit får förut och fast vargen inom honom var mer än nöjd saknade han riktig mat, tillagad mat, även om han skulle stå sig länge nu när han fått äta sig riktigt mätt. Krasst konstaterade han att hans favoritsång som barn beskrev det hela helt korrekt. *Lamm smakar som kofta ...*

När solen steg och värmdde hans grå päls hittade han åter ett tätt buskage att spendera dygnets ljusa timmar i. Fick kroppen bara en chans att förvandla maten till energi, och lite sömn på det, så skulle han vara som ny. Den molande värken från skottskadan skulle upphöra. Skadorna inne i axeln skulle läka och såret efter kulan förvandlas till ett svagt ärr. Även om minnet av det och resten av ärren på hans kropp aldrig skulle blekna.

Den snabba läkningen var en av fördelarna med att kunna förvandla sig till varg. Synd bara att nackdelarna hade visat sig vara desto fler. Hur många gånger sedan han kommit i kontakt med flocken hade han inte önskat att han sluppit den här förbannelsen.

Jonathan hade vuxit upp i ett fosterhem och visste nästan ingenting om sina biologiska föräldrar. De hade försvunnit spårlöst när han var riktigt liten och han hade befunnit sig i myndigheternas vård sedan dess. Han kom inte ihåg hur de såg ut, visste inte ens vad de hette, men det var han inte ensam om. Ingen tycktes veta vilka de var.

Ibland önskade han att han hade varit lite äldre när de försvann. Då skulle han i alla fall ha haft minnen av dem, samtidigt var han tacksam över att han varit så pass liten att han aldrig skulle komma ihåg hur det kändes att bli övergiven av dem som borde ha älskat honom mest.

Det var först när han kom in i puberteten som han insåg att något var annorlunda, att han var annorlunda. Han förstod det inte då, men det hade varit början på en ny del av hans liv.

Livet som varg.

Första gången Jonathan bytte skepnad, var under en joggingrunda i skogen. Som nybliven femtonåring hade han utan förvarning fallit ihop på stigen. Han hade försökt resa sig, men kroppen hade vägrat att lyda.

Sedan kom smärtan.

En smärta så stark att han varit övertygad om att han skulle dö. Han visste inte hur länge han hade legat på stigen och vridit sig i plågor, men när smärtan ebbat ut så pass att han kunde tänka klart, hade han insett att något varit väldigt fel.

Jonathan måste ha varit tröttare, hans kropp i mer behov av vila än vad han först trott, för när han vaknade var det inte skymning utan bara några timmar kvar till ännu en gryning. Han hade sovit i närmare ett dygn, men så kändes också kroppen pigg och smärtfri för första gången på mycket länge.

Det skulle inte dröja länge innan han åter behövde söka skydd. Med tanke på vad hans måltid hade bestått av föregående natt, kändes det inte som en vidare god idé att färdas under människornas vakna timmar. Bygden kunde mycket väl vimla av skjutglada bönder och han hade inget val, han var tvungen att förbli i sin pälsklädda form. Han hade ingenting. Inga kläder att skyla sig med, än mindre de kontanter som krävdes för att resa och äta. Att färdas i vargskepnad var hans enda chans.

Jonathan mindes fortfarande de första stapplande stegen i sin nya skepnad som om det hade varit igår, trots att tio år gått sedan dess. Han kom ihåg skräcken och förvirringen när han i varghamn planlöst hade irrat omkring i skogen, uppslukad, chockad och överväldigad av alla sinnesintryck. När kroppen återigen hade låst sig och han fallit ihop på marken oförmögen att röra sig, hade smärtan återkommit lika stark som förut. Naken hade han sedan vandrat i timmar innan han hittat tillbaka till löparspåret där hans kläder fortfarande legat kvar.

Det hade redan varit mörkt när han återvänt till fosterhemmet och hans förhoppning om att smita in obemärkt hade snart grusats. Hans fosterföräldrar hade väntat uppe och han hade varit tvungen att hitta på en historia om ett otäckt fall med en stukad fot som följd. Som tur var hade hans sönderrivna kläder och hans blåslagna kropp varit nog för att övertyga dem.

Sedan den dagen var rädslan över att någon skulle se honom skifta skepnad så stor att han började spendera allt mer tid i skogen bakom huset. Han tog dagliga löpturer, ibland sprang han till och med två gånger per dag. Hans skepnadsskiften kom till en början sällan och alltid när han tillbringade tid i skogen. Kanske var det för att naturen på något märkligt vis kallade på honom. Det hade tagit honom månader att bemästra sin nya gåva och att själv bestämma vid vilka tillfällen han ville förvandlas.

Ändå hade han haft tur, tänkte Jonathan. Vad skulle ha hänt om han hamnat på ett fosterhem i en större stad, långt bort från skog och mark? Han ville inte ens tänka tanken.

Medveten om att han inte skulle hinna långt innan människorna vaknade i sina sängar, ökade han farten, sträckte ut stegen och flög snart fram mellan träden. Hans kropp var full av energi och han njöt av känslan att springa obehindrat. När han väl stannade för att hitta ett gömställe gjorde han det

motvilligt. Han var inte alls trött, tvärtom. Motvilligt letade han upp ett tätt buskage där han skickligt dolde sig bland de knoppande grenarna och inväntade ännu en skymning.

Han tänkte just ge vika för rastlösheten och sträcka lite på benen när en främmande doft fann hans nos. Det var en människa, en kvinna, med nytvättat hår och en lätt doft av ... får?

Jonathan drog efter andan. Jo, det där sista var definitivt får.

När han hade förstått vilken kapacitet hans nos hade fått efter hans första förvandling, hade han inte kunnat sluta använda den. Han hade spenderat hela dagar med näsan i marken och han upphörde aldrig att förvånas utav de dofter han mötte. Men dofter var så mycket mer än att lära sig hur olika djurarter luktade. Doften från varje enskild individ var unik. Med hjälp av sitt luktsinne kunde han också avgöra i vilken sinnesstämning den befann sig i. Lukten av rädsla var den lättaste att känna igen, från en svag doft av oro till den skarpa och fräna doften av ren och skär skräck. Den mänskliga delen av honom gillade den inte, men det gjorde vargen.

Det dröjde inte länge förrän han hörde henne. Hur kunde han undgå att göra det så som hon klampade fram, i vad han av ljudet att döma antog var stövlar. Än skulle det dröja ett litet tag innan hon var inom synhåll. Borde han leta reda på ett annat buskage, ett där han inte riskerade att bli upptäckt?

Nyfikenheten tog över och han väntade med spänning på att kvinnan skulle uppenbara sig. Han hade inte sett en annan människa sedan kvällen i gläntan tillsammans med Anja. Om man nu kunde kalla den kyliga skiftaren för människa.

Kvinnan var närmare nu och han hörde hur hon nynnade på en glad melodi. När han fick syn på henne var de långa röda lockarna det första han lade märke till. Han tog in hennes uppenbarelse och insåg att han hade föreställt sig någon mycket äldre och av ljudet från hennes fötter, någon betydligt större.

Kvinnan som närmade sig honom var liten och nätt. Hon såg ut att vara i hans egen ålder. Jonathan iakttog henne noga då hon närmade sig buskaget. Hon var klädd i ett par jeans och en alldeles för stor svart tröja. De röda lockarna ramade in hennes runda ansikte och fortsatte sedan en bit ned på ryggen. Han såg på medan hon slog sig ned på en trädstam.

Hur han än försökte, kunde han inte sluta titta på henne och framförallt inte på hennes hår. Han hade aldrig sett något liknande. Människan Jonathan ville dra fingrarna genom de ostyriga lockarna, njuta av känslan av dem mot sin hand. Vargen i honom protesterade vilt inför de främmande tankarna.

Hon var så olik kvinnorna i flocken, hade inget av deras kalla hårdhet. Allt han kunde se var mjuka former, värme och hennes hår som glödde. Kvinnan reste sig upp och Jonathan kröp försiktigt närmare. Han ville inte att ögonblicket redan skulle vara förbi. Han trängde sig längre fram genom snåren för att kunna se henne bättre, när en kvist knäcktes under honom.

Jonathan såg hur hon ryckte till och nervöst började se sig omkring. Hade hon sett honom?

Doften av rädsla sipprade sakta fram ur hennes porer, men han såg hur hon kämpade för att hålla sina känslor under kontroll. Det hade inte varit meningen att skrämma henne. Helst av allt ville han säga åt henne att hon inte behövde vara rädd, att han aldrig hade skadat en människa och aldrig skulle kunna skada någon som henne. Men han kunde inte kommunicera med henne som varg och en naken man i ett buskage skulle nog inte lugna hennes nerver heller. Allt han kunde göra vara att ligga alldeles stilla och se på medan hon gick sin väg.

Jonathan väntade en stund, sedan lämnade han sitt gömställe. Han borde hålla sig undan, men han stod inte ut med tanken på att det här var sista gången han såg henne. Därför följde

han långsamt i hennes spår, försiktigt och ständigt på sin vakt tills skogen glesnade och han skimtrade ett rött litet hus mellan träden. Doften av henne var stark här och tycktes fylla luften runt honom. Det rådde ingen tvekan om att det var här hon hörde hemma. Lukten av får var också stark, slog det honom, och vargen blev genast uppmärksam. Men han var inte här för att jaga, han var inte ens hungrig.

Han vände tillbaka mot buskaget. Nu när han visste var hon fanns skulle han se till att få se henne igen.

3

Efter att ha skrivit manusets avslutande scen under förmiddagen lagade Miriam en lätt lunch.

Seriemördaren, som hade hånat polisen under månader genom att skicka sina offers väl inslagna kroppsdelar till både journalister och politiker, hade stoppats och det precis i tid för att förhindra att hans senaste offer förlorade ytterligare en lem. Han skulle få det nog så tufft i framtiden utan vare sig armar eller ben, men att dessutom förlora sin enda kvarvarande chans till ett fungerande sexliv skulle ha blivit för mycket. Eller?

Nåja, hon var inte tvungen att bestämma sig än på länge. Manuset skulle inte gå i tryck förrän nästa år.

Medan hon satt vid köksbordet och åt såg hon hur regnmolnen hopade sig på himlen utanför. Det var tur att hon inte hade väntat med promenaden.

Hon startade eftermiddagens arbetspass med att föra över textfilen med manuset till läsplattan och förvånades nästan av sin egen produktivitet hittills. Ingen tv-paus och inget slösurfande än så länge. Det måste vara någon form av rekord och det var bäst att göra det mesta möjliga av situationen.

Det hade blivit kväll när Miriam återvände till de avslutande raderna i sin senaste roman. Att bara läsa, utan att samtidigt vilja

pillan lite i texten, var näst intill omöjligt så där kom läsplattan väl till pass. Med den kunde hon inte börja rätta stavfel och flytta om meningar hur gärna hon än ville.

Regnet smattrade mot fönstren och hon huttrade till där hon satt i sin läsfåtölj. Hon lade ifrån sig läsplattan på bordet bredvid och lutade sig tillbaka mot ryggstödet. Hon hade fångat det hon ville förmedla med sin senaste berättelse, ändå kändes det som om någonting fattades. Hon visste inte riktigt vad. Det var bara en känsla hon hade. Gåshud på armarna hade hon i alla fall fått efter att ha läst den spännande upplösningen och det var ju alltid något. Om hon inte ens lyckades skrämman sig själv, hur stor var chansen att hon skulle skrämman någon annan?

Miriam hade älskat att skriva ända sedan den dag hon först upptäckt att hon bemästrade bokstäverna och kunde bilda de ord hon ville. Som barn hade hon också ofta haft mardrömmar och en natt, när hon i vanlig ordning kommit inrusande till sina föräldrars sovrum, hade hennes mamma sagt åt henne att skriva ned drömmen som skrämmt henne så. På så sätt kunde hon fånga in den i sin skrivbok och den skulle inte längre vara något att vara rädd för. Om hon dessutom suddade ut den skulle den sedan vara borta för alltid.

Så här i efterhand undrade hon om hennes mamma inte hade sagt vad som helst vid det laget, bara för att själv få en natts ostörd sömn. Hennes mamma hade nog aldrig anat att hennes huskur mot mardrömmar och nattskräck skulle väcka en liten författare till liv.

Miriam tog korgen i hallen och gick ut för att hämta ved i skjulet vid fårhagen. Regnovädret som dragit fram under eftermiddagen hade gjort luften i stugan ruggig och kall, men den skulle snart försvinna när hon tände en brasa i vedkaminen i vardagsrummet. Hon tog med sig ficklampan för att inte

snubbla i mörkret på vägen ut. Dessutom hade lampan inne i vedskjulet slutat att fungera för ett par dagar sedan. Hon fick se till att byta ut glödlampan i morgon medan det fortfarande var ljust.

Inifrån skjulet hörde hon hur fåren bräkte högljutt i hagen. Hon lade ytterligare några vedträn i korgen innan hon klev ut genom dörren för att se vad som var på tok. Maj, Hulda och Evy rörde sig stressat fram och tillbaka i hagen samtidigt som de bräkte oupphörligt och det gjorde henne riktigt orolig. Något måste ha skrämt dem.

Miriam spanade bort mot skogen. Det var alldeles för mörkt för att hon skulle kunna se något. Hon ställde ned vedkorgen, riktade ficklampan mot träden och väntade sig nästan se ljuset reflekteras i ett par lysande rovdjursögon.

Jonathan backade längre in i skogen för att undvika att träffas av ljuskäglan. Han följde henne med blicken medan hon svepte över skogsbrynet med ficklampan. Sedan lyfte hon upp en grov flätad korg och gick tillbaka mot stugan. Innan hon hann fram till dörren tog han ett djupt andetag för att fånga in hennes doft. Regnet gjorde det svårt för honom och allt han kunde förnimma var lukten av skog och blöt ull. Vad var det meningen att han skulle göra nu?

Han hade till slut lyckats sova några timmar under dagen och nu när skymningen sänkt sig över skogen borde han tänka på att ge sig av, men något höll honom kvar, eller snarare någon.

Skogen han färdades igenom var tillräckligt stor och rik på villebråd för att han skulle kunna stanna en längre tid utan att bli upptäckt. Han hade också kommit så pass långt ned i Västergötland att han inte skulle riskera att stöta på några andra vargar. I alla fall inte den sort som kunde skifta form.

Det fanns fler flockar liknande den som han levtt tillsammans

med under de senaste sju åren. Han hade självklart aldrig stött ihop med någon av dem, men han hade hört rykten om var de höll till.

Att påstå att de olika flockarna var fiender var inte en överdrift. De stod inte på vänskaplig fot med varandra - inte tass heller för den delen. De undvek varandra och varandras revir så långt det var möjligt och att komma oinbjuden som vuxen varg in i en främmande flocks revir var att likna vid självmord. I alla fall om man var man.

Både i Västmanland och Dalarna fanns flockar med skiftare, men det fanns även flockar längre norrut. Det var viktigt att de höll till i områden där det fanns varg i det vilda. Alltför att smälta in och förhindra att bli upptäckta. Hur många skiftare som totalt fanns i landet hade han inte en aning om.

Under sina första månader som varg hade han inte haft en tanke på att det kunde finnas fler med samma förmåga som han själv. Därför hade han inte heller tänkt så mycket på vilka spår han lämnat efter sig när han utforskat skogen runt den mindre värmländska ort där han vuxit upp.

Jonathan visste inte hur länge flocken hade övervakat honom innan de bestämt sig för att konfrontera honom, för en dag hade han plötsligt inte varit ensam i spåret längre. Bredvid honom sprang en mörk varg. Chockad hade han tvärstannat. Den andra vargen hade fortsatt en bit till, men sedan stannat även han och vänt tillbaka. Långsamt hade den närmat sig och Jonathan hade inte vågat röra en muskel.

Framför hans ögon hade sedan den mörka vargen förvandlats till en ung man och försiktigt hade han sträckt fram sin öppna hand, som för att lugna Jonathan.

”Vad heter du?”

Jonathan hade koncentrerat sig och skiftat han också. Sedan hade han stammande presenterat sig.